

Lovas István: Brüsszel május végén randevúzik az igazsággal

2014 május 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A hivatalos Brüsszelben néhány héttel az európai parlamenti választások előtt iparággá n?tte ki magát a rettegés attól, hogy az EU országaiban május 22. és 25. között tartandó választások eredményeként {...}

{...} az Európai Parlament helyeinek akár negyedében olyan uniós polgárokat képviselhetnek, akiknek a brüsszeli intézmények működése nagyon nincs az ínyükre.

A klisében gondolkodás az EU-t bíráló vagy elvet? polgárok számát csak növelni fogja.

„Egyetlen igaz szó pisztolydörrenésként hangzik”

(Czeslaw Milosz lengyel költő az elnyomó szovjet birodalom népeire kényszerített „csend összeesküvéséről”)

* * *

Az EU-ban nehezen viselik el, hogy a 28 tagország közül nem egyben a demokratikus választás számára riasztó eredménnyel járhat: a liberálisok és a zöldek lassú, de biztos erodálódása mellett erősödnek az euroszeptikus, illetve a jelenlegi uniót elutasító polgárok száma. Vagyis egyre nagyobb az eltérés az EU-n belüli viszonyok Brüsszelnek kívánatos helyzetétől, amelyben a szocialista-liberális-zöld többség egyik vezéralakja pukkanásig feszült nyaki ütőerek kíséretében üvöltözhet a jobbközép magyar kormányfővel.

A politikailag korrekt világrend (bocsánat a politikailag inkorrekt „rend” szóelem használatáért!) brüsszeli reinek rettegése megalapozott. Amit azonban ez ellen tesznek, az éppen azt az eredményt fogja erősíteni, amitől annyira tartanak. A „populista” és egyéb jelzőkkel ellátott jobb- és baloldali pártok népszerűsödésének okait félrediaosztizálják, kopott sémákat ismételgetnek, miközben a saját silány valóságukat és vezetési módszereiket mutató tükröt rég összetörték. Nem értik, hogy nem azért kételkednek az EU-ban egyre többen, és nem azért fordulnak ellene, amit Brüsszelben oly gyakran állítanak, hogy ti. az unió jelentené Európa egészségének lényegét, hanem azért, mert ezt az uniót, ezt az Európát mai állapotában nem akarják.

Nigel Farage, aki a legfrissebb felmérések szerint az EP-választásokra legesélyesebb brit párt, a UKIP elnöke, nek május 4-én az AFP-nek adott interjújában kijelentette: „Szeretem Európát. Fantasztikus hely... De gyűlölöm zászlaját, himnuszát és intézményeit.” Ez tehát az Egyesült Királyságban ma az európai parlamenti választásokra legesélyesebb „euroszeptikus” pártot támogatók véleményének közös nevezője.

Az Európai Uniónak fel kellene hagynia ál-témáival és ál-félelmeivel, amikor saját viselkedése, vezetése és

módszerei miatt végveszély fenyegeti. A helyzet tényleg drámai. Erre elég az elmúlt hetek három könyvújdonosságát idézni. George Soros Az Európai Unió tragédiája címmel írt könyvet, az alcím: Szétesés vagy feléledés. Slavoj Žižek, a filozófia szlovén fenegyereke Srećko Horvat horvát filozófussal együtt írt könyve interjút tartalmaz a (valódi) baloldali görög párt, a Szírizza üstökösként feltör? vezet?jével, Alexis Ciprasszal, aki az európai egyesült baloldal jelöltje az Európai Bizottság elnöki pozíciójára. A kötet címe: Európa vagy demokratikus és szociális lesz, vagy megsz?nik létezni. A 39 éves, igen képzett Laurent Wauquiez volt francia Európa-ügyi miniszter új kötetének címe: „Európa: mindent meg kell változtatni”. Serge Halimi lapigazgató a világ legbefolyásosabb francia havilapja, a Le Monde Diplomatique májusi számának címdalal vezércikkét pedig ezzel a két mondattal kezdi: „Mi lett az európai álomból? Büntet?gép”.

Ehhez képest a távozó Barroso bizottsági elnök és uniós vezet? társai gombnyomásra mondják azon beszédeiket, melyekben száz és száz milliók által unt klisészavak szólnak az unió „értékeir?l”, a széls?ségek elleni küzdelem szükségességér?l. Pedig ma az Európai Unió gyakorlati „értékei” mindössze a kett?s mérce, és az a széls?séges gazdasági-politikai vezetés, amely a reménytelenség miatt az öngyilkosságot elkövet?k ezreiben, a gazdasági hanyatlásban, a dologtalanságra ítélt fiatalok nemzedékeiben, a növekv? csecsem?halandóságban és egyéb aggasztó tényekben jelentkezik a Brüsszelnek szót fogadó vagy szót fogadni kényszerül? államok sorában.

Ha az unió félmilliárd polgárából egyre többen kifogásolják az EU vezetésének ilyen módját, vagy azt teljesen elutasítják és alternatívákat keresnek, az kevésbé „populizmus”, „euroszkepticizmus” vagy „széls?ség”, mint inkább a görög, spanyol, portugál, ír, olasz, s?t francia típusú cs?db?l a kivezet? út keresése, vagy Brüsszel nyomasztó jelenlétét tompítandó az élet minden területén, egészen az akácfákig.

Az EU-nak – és a tagállamok kormányai közül nem egynek – meg kellene végre érteni, hogy a „populisták”, a radikálisok, a „széls?ségesek” egyáltalán nem azért er?södnek Európában, mert a gazdasági válság „magával hozza a széls?ségesség er?södését”, hanem azért, mert Brüsszelt mind többen és mind inkább érzik úgy, mint egykor mi éreztük Moszkvát. Púpnak a hátukon. Ha csupán gazdasági okokkal meg lehetne magyarázni az EU-nak nagyon nem tetsz? pártok izmosodását, ideje lenne magyarázatot találni arra, hogy e széls?ségesek miért nyernek teret a kontinensen a dúsgazdag Ausztriában, Svájcban, Norvégiában, Hollandiában és máshol, valamint miért hiányoznak a válság által leginkább sújtott Spanyolországból, Portugáliából vagy Írországból.

Brüsszel és a politikailag korrekt világrendet támogató média igyekszik összemosni a jobboldalt a radikális jobboldallal. Orbán Viktor magyar miniszterelnök széls?ségessé váló bemutatása oly mértékben közhellyé vált, hogy a Le Figaro május 2-i számában az interjút készit? újságíró teljes természetességgel teszi fel azt a kérdést Jean-Yves Camus ismert francia „széls?ségesség-szakért?nek”, hogy vajon mi köti össze a brit Nigel Farage-t, a francia Marie Le Pent és Orbán Viktort. Amire az egészséges válasz az lett volna: az az áthidalhatatlan távolság, amellyel mindhárman tisztában vannak – ezért tartoztak és tartoznak majd más-más európai pártcsaládba.

Az Európai Unió számos tagországi kormányzata és a politikailag korrekt sajtó míves félelemrohaimait nem csak az ellenfelek – jobboldaliak, „populisták”, „széls?jobboldaliak” – szándékos összemosása okozza. Hanem az is, hogy az ellenfélnek tekintetteknek b?nnek vesznek olyan tulajdonságokat, amelyeket saját táborukban nem hajlandók észrevenni, és ellenfeleiknél olyan tulajdonságokat kifogásolnak, amelyek az emberi természet részei, márpedig azok elvetésének követelése életidegen. Angliában felzúdulás követte Cameron brit miniszterelnök húsvét el?tti tényszer? megállapítását, miszerint „az Egyesült Királyság keresztény ország” és ahol – tegyük hozzá a hazai balliberálisoknak oly kínos tény – az anglikán vallás államvallás.

A magyar jobboldal „hitlerizálása” persze már uniós csatlakozásunk el?tt is a m?sor része volt. Amikor a 2002-es kampány idején Orbán Viktor a Vasárnapi újság cím? rádióm?sorban kiejtette az „élettér” szót, azonnal megszólalt a belföldi és annak nyomán – mint minden esetben – a külföldi kórus. Amikor röviddel ezután a választásokat megnyer? Medgyessy Péter egy kampányfüzetben ugyanezt a kifejezést használta, nemcsak a hitlerezés maradt el, de mindenfajta kárhoztatás. Vagy egy jóval frissebb példa: amikor Gyurcsány Ferenc politikustársait a gázrezsóra invitálta, ennek semmiféle negatív visszhangja nem keletkezett. Képzeletünkben magunk elé vetíthetjük a hazai balliberális véleményformálók és a teljes nyugati sajtó rémületét, ha ugyanezt egy magyar jobboldali miniszterelnök ejtené ki, aki persze „alig kódolva” akarná gázkamrába küldeni politikai ellenfeleit.

A hazánk esetében a nyugati sajtóban kötelez? penzumként teljesített „hitlerizálás” olyannyira mindennaposá vált, hogy az már a „jenki” jelenség (a könyökünkön „jen ki”) része. A svájci Basler Zeitung cím? napilap május 2-i számában például hosszú magyarországi riport jelent meg, amely azzal kezd?dik, hogy a Vásárhelyi család egyik sarja, Vásárhelyi Júlia újságíró beszélget egy budapesti szálloda halljában Eugen Sorggal, a riportterrel. Vásárhelyi elmondja, hogy a választás eredménye „tragédia”, és hogy most „a maffia-állam karmai közé” kerülünk. (Vásárhelyieknek az a maffia-állam, amikor nem Simon Gáborok jelentik a kasszát.) Majd jön a sláger téma, az antiszemitizmus. És milyen fotó illusztrálja a lap internetes portálján a „Magyarország – utazás Orbán-földön” cím? riportot? Szálasi és emberei nyilaskeresztes lobogók sorfala el?tt lendítik el?re kezüket.

Mint említettük, a normalitás is célpontjává lett a hagyományos értékeket vasvillával támadó politikai korrektségének. A Les Echos nev? francia gazdasági napilap Orbán Viktort egy alkalommal azért ostromozta, mert jelszavai a „munka, otthon, a család, az egészség és a rend”, hozzátéve, hogy így ? „egyértelm?en ultra, egy autokrata senki”. Vagyis egy átlag uniós polgárnak teljességgel pozitívnak ható fogalmak a pízsi Európa számára

fenyegetést és intoleranciát hordoznak. Miközben nehéz elképzelni, hogy az említett következtetést levonó újságíró autokrata ?seihez megtérni küldené feleségét, aki például azt javasolná, hogy férje addig menjen ki a dolgozószobájából, ameddig ? ott „rendet rak” – lévén a rend a lelke mindennek.

Vannak persze kivételek. Mint Dánia, ahol egy kormányjelentés szerint – írja a német balliberális Der Spiegel hetilap április 29-én – az ország rendkívül szigorú bevándorlási törvényei 6,7 milliárd eurós költségmegtakarítást eredményeztek. A jelentést a „jobboldali populista” Dán Néppárt kezdeményezésére végezték el, és a párt pénzben kimutatott sikerén felbuzdulva a bevándorlás további megszorítását követeli. Tudjuk, hogy ez hány vizesborogatás felrakását jelentené Anna Reimann-nak, a dániai tárgyú cikk németországi újságírójának, ha mindez nálunk történt volna. És azt is, hogy cikkében elfelejtett hordágyért kiáltani a dán széls?jobb és a kormány szerves szimbiózisa láttán.

Ha Brüsszelnek és az azt támogató véleményvilágnak ez az, ami életveszélyes Európára, ideje lesz nagyobb méret? kriptát keresni maguknak, mert a történelem egyenes utat nyit számukra a temet?be. Nem azok jelentik a veszélyt, akiknek nincs gondjuk az olyan, az el?bbiek által eltemetésre kiszemelt értékekkel, mint a család, a haza, a munka, az egészség vagy a rend, ugyanis ezek mindegyike egyre hangosabban követeli helyét újra az értékrendek asztalánál.

Hogy a hazai balliberálisok is megértsék: „coming out”-ol a „comeback”.

Lovas István

(Magyar Nemzet, 2014-05-06)

forrás: Lovas István facebook

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

